

Hva kan vi lære av en så sterk kvinne, som Fernanda Nissen?

Jeg tror vi trenger å følge hennes egne kjerneverdier, «ARBEID OG KJÆRLIGHET». De to ordene står meislet inn på bysten av henne i Kragerø.

Fernanda var uhyre populær. Hun snakket og skrev alltid i VI-form. Er det ett ord som er viktig på en dag som dette, så er det det store VI!!!

«VI ere en nasjon vi med. Vi små, en alen lange», som barnesangen til Henrik Wergeland også sier.

VI står her i dag. VI har valgt å møtes en tidlig morgen i Fernanda Nissens grønne lunge: Torshovparken. Hun elsket parker og kjempet gjennom denne, Sofienberg- og Vigelandsparken og lagde sin egen «parkteori». Teorien om at det hjelper vår psykiske helse å ha det grønt rundt oss.

Fernanda var et overmenneske. Hvis hun hadde levd nå, er det mange av oss som hadde vært irritert på en så driftig kvinne. Vi hadde gosset oss over hvis hun hadde møtt veggen eller blitt sykmeldt. Hun var en bauta.

Jeg tror Fernanda Nissen hadde vært fornøyd, frustrert, fortvilet og fjettet over vår tid, hvis hun stod her i dag.

Hun hadde stått ved siden av oss, med de små brillene sine og den trendy midtskillen og vært fornøyd med at Torshovparken fremdeles er en grønn oase i denne byen.

Men Fernanda hadde også vært frustrert. Hun hadde vært skuffet over at vi fremdeles må kjempe kamper hun kjempet på 1800-tallet. Politiske saker som barnehjem, aldershjem, fødehjem, bedre kår for jordmødre og menneskelige boforhold også for arbeiderklassen.

Vi vet at folk er ensomme på en dag som dette. Gruer seg. Vi vet folk føler press, enten det er bunadspress, vennepress, lykkepress eller alkopress. Vi vet at eldre kommer seg ikke ut av leilighetene sine, vi vet at det er kortere levetid på dem som bor øst i byen enn de som bor vest. Vi vet at psykisk helse henger sammen med dette. Vi vet også så mye mer om menneskesinnet enn da Fernanda levde. Likevel strever vi stadig på med de samme utfordringene som for over 130 år siden.

17. mai er veldig mye i én og samme dag: det er frigjøring, barnas dag og ikke minst dagen alle sier hei til hverandre og smiler. Men det hviler noe alvor over en slik viktig dag.

Fernanda hadde nok vært fortvilet. Fortvilet over at vi kanskje ikke gjør nok. Vi snakker om en kvinne som var medlem av skolestyret, fengselsstyret og på Deichmanske bibliotek. Hun elsket teater og mente alle skulle ha råd og også arbeidere skulle få lov til å gå på Nationalteatret. Hun lagde Folketeatret og ble sett på som den mektigste kulturkvinnen i Oslo. Fernanda hadde vært fortvilet hvis hun visste at folk ennå ikke alltid har råd til å gå på teater i denne byen.

Men hun hadde også vært fjettet. Fjettet over at vi fremdeles er de rare menneskene vi alltid har vært. Hun var rar selv. Hun savnet mannen sin så mye da han døde at hun prøvde å få kontakt med han gjennom spiritisme. Og hun var drøy. Hun var feminist og kritisk til de

sosiale og religiøse forholdene som hindret kvinners seksuelle og sanselige utfoldelse. Hun var rett og slett en slags tidlig Helsesista!

Det eneste jeg tror VI skal huske på er at hun ville alle i denne byen vel. Så hvis VI kan ta med oss smilet vi har i dag videre utover året, når høst- og vintermørket senker seg og det ikke er like lett å være positiv. Hvi VI likevel klarer å huske på hva som er viktig for et samfunn som skal tenke framover, det er: ARBEID OG KJÆRLIGHET! I vår tid, der verden ser ut som den gjør nå, er ikke det en selvfølge.

VI ER HELDIGE PÅ EN DAG SOM DENNE. Gratulerer med dagen, alle sammen.